

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **M. B.**
bytem Xxx, Xxx
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2021, č. j. MD-32193/2021-160/3

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 21. 10. 2021, č. j. MD-32193/2021-160/3, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2021, č. j. MD-32193/2021-160/3 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 3. 2021, č. j. MHMP 413153/2021/Ben (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že původní znění ve výrokové části i v odůvodnění „I) jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. 10 zákona č. 361/2000 Sb., nezajistil, aby dne 8. 5. 2020 v 10:47 hodin v Praze 10, na Jižní Spojce, ul. Průmyslové (směr centrum)...“ se mění na „I) jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. 10 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Veberová.

č. 361/2000 Sb., nezajistil, aby dne 8. 5. 2020 v 10:47 hodin v Praze 10, na Jižní Spoje, ul. Průmyslové (směr centrum) **GPS souřadnice xxx 'xxx 'xxx'** a původní znění ve výrokové části i v odůvodnění „II) jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. 10 zákona č. 361/2000 Sb., nezajistil, aby dne 15. 5. 2020 v 9:14 hodin v Praze 10, na Jižní Spoje, ul. Průmyslové (směr centrum)...“ se mění na „II) jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. 10 zákona č. 361/2000 Sb., nezajistil, aby dne 15. 5. 2020 v 9:14 hodin v Praze 10, na Jižní Spoje, ul. Průmyslové (směr centrum) **GPS souřadnice xxx 'xxx 'xxx'...**“ (v napadeném rozhodnutí je zjevná vada v psaní, kdy ve změně výroku II) je namísto II) uvedeno I) – pozn. soudu), ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání dvou přestupků provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky xxx v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby nebyla při řízení předmětného vozidla překročena nejvyšší dovolená rychlost, když dosud nezjištěný řidič předmětného vozidla jel dne 8. 5. 2020 v 10:47 hodin a dále dne 15. 5. 2020 v 9:14 hodin v Praze 10, na Jižní spoje, ul. Průmyslové (směr centrum) jel s předmětným vozidlem rychlostí 94 km/h, resp. 98 km/h a nikoli v předmětném místě dovolenou rychlostí do 80 km/h, čímž dosud nezjištěný řidič spáchal přestupky podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, a to porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Za spáchání daných přestupků byla žalobci dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu za použití § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a § 41 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

2. Žalobce v první řadě namítal nezákonnost změny výroku, neboť žalovaný v případech obou výroků modifikoval skutkovou větu v rozsahu zpřesnění místa spáchání přestupku, aniž by však žalobce se změnou (zpřesněním) předmětu řízení neseznámil, a nemožnil mu se k ní vyjádřit dříve, než rozhodl. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541. Žalobce dále upozornil, že sám v odvolání na nedostatečně vymezené místo přestupku poukazoval a tvrdil, že mu znemožnilo řádně se hájit, a tudíž žalovaný zjevně usoudil na důvodnost této odvolací námítky, nicméně svým postupem znemožnil žalobci řádně se hájit. Nadto žalobce poukázal na skutečnost, že nadále není jasné, zda bylo měřeno na ulici Průmyslová, nebo na ulici Jižní spojka, popřípadě v obou těchto ulicích najednou a dále uvedl, že není jasné, zda předložený GPS údaj označuje začátek, nebo konec měřeného úseku.
3. Žalobce rovněž namítá nesprávné vypořádání odvolací námítky týkající se nezveřejnění informace o zřízení automatického rychloměru. V této souvislosti žalobce v první řadě namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu, že se žalovaný nijak nevyjádřil k žalobcově námítce, že odkaz správního orgánu I. stupně na zveřejnění informace o zřízení automatického rychloměru v deníku Aha!, resp. jeho webové verzi ahaonline.cz nelze podle názoru žalobce považovat za vhodný způsob zveřejnění, neboť jde o deník bulvární, nemající pověst seriózního média, který je naopak znám tím, že opakovaně prohrává občanskoprávní žaloby pro zveřejňování nepravdivých tvrzení. Dále žalobce v rámci této námítky namítal, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí, tj. že informace o zřízení automatického rychloměru je uvedena na dopravní stránce dopravniinfo.cz nemá oporu v provedeném dokazování, ani ve spise, neboť žalovaný obsah této webové stránky nezachytil a neprovedl k důkazu, přičemž žalobce se nemůže na odkazované webové stránce seznámit s jejím zněním ke dni spáchání přestupku, neboť se mu zobrazuje její stav k aktuálnímu datu. Ohledně dokazování obsahem webu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019 – 35. Na závěr žalobce k této námítce namítal, že napadené rozhodnutí je vadné též z důvodu nesprávného právního posouzení, neboť názor žalovaného, že informace o zveřejnění automatického rychloměru nemá vliv na spáchání přestupku jako takového, je v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Veberová.

k čemuž žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 As 151/2021 – 36.

4. Dále žalobce namítal, že nebyla prokázána délka měřeného úseku. Žalovaný na tuto námitku reagoval tvrzením, že délka měřených úseků byla 1 163,6 m, což je zřejmé z fotografií spáchaných přestupků z rychloměrů, přičemž rychloměry byly ověřeny a ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost. Žalobce však namítá, že z fotografií ani z ověřovacího listu se nepodává, že by délka měřeného úseku byla 1 163,6 metrů, ale pouze potvrzují, že do rychloměru byl zadán údaj o délce měřeného úseku 1 163,6 metrů, aniž by bylo zřejmé kdo, kdy a na základě jakého podkladu tento údaj do rychloměru zadal. Žalobce k této námitce dále uvedl, že ověření slouží k ověření technické funkčnosti rychloměru, nikoliv k měření vzdálenosti mezi rychloměry, ke kterému slouží kalibrace provedená příslušnou kalibrační laboratoří, která o kalibraci nejkratší pojezdové vzdálenosti vydává kalibrační list.
5. Žalobce dále namítal, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný nevypořádal odvolací námitku, že nebylo prokázáno, že by obecní policie měřila v úseku, ve kterém jí bylo měření povoleno. Žalobce uvedl, že v odvolání namítal, že ze seznamu míst určených k měření, vydaného KŘP hl. m. Prahy, se podává, že obecní policie je mezi ulicí Jižní spojka a ulicí Průmyslová oprávněna měřit nikoliv v celé délce těchto ulic, nýbrž jen mezi sloupy xxx a xxx, avšak z ničeho nevyplývá, že by bylo měřeno právě a jen mezi těmito sloupy. Žalovaný na uvedenou odvolací námitku reagoval odkazem na seznam míst k měření, resp. na jeho bod č. 95, z napadeného rozhodnutí však není zřejmé, jaké zaujal žalovaný stanovisko k odvolací námitce, že nebylo prokázáno, že by obecní policie měřila právě v úseku, ve kterém jí bylo měření povoleno.
6. Závěrem žalobce a jeho právní zástupce nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul průběh správního řízení a žalobní námitky žalobce. K námitce, že žalovaný pochybil při změně výroku prvostupňového rozhodnutí, žalovaný uvedl, že došlo pouze k doplnění GPS souřadnic místa spáchaného přestupku, aby bylo zřejmé, že místo měření odpovídalo písemnosti vydané Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy ze dne 10. 1. 2020, č. j. KRPA 14684-10-2020-00001D „Místa k měření rychlosti strážníky MP“, kde je místo spáchaného přestupku uvedeno pod bodem č. 95. k tomu dodal, že proto bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, jak je ve výrokové části napadeného rozhodnutí uvedeno, což je dle žalovaného názoru přípustné, neboť rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek a nedošlo k rozšíření protiprávního jednání, které je žalobci dáno za vinu. K dalším uvedeným námitkám žalovaný konstatoval, že byly namítány již v odvolacím řízení vedeném žalovaným a zcela dostatečně vypořádány v napadeném rozhodnutí. K požadavku žalobce na nezveřejňování údajů žalobce a jeho právního zástupce žalovaný uvedl, že se domnívá, že je to z důvodu, aby právní zástupce nebyl poškozován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, resp. jeho spojitostí s konkrétními obecnými zmocněnci. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
8. Žalobce k vyjádření žalovaného zaslal repliku, jejímž obsahem je pouze reakce na vyjádření žalovaného k požadavku žalobce na nezveřejňování údajů žalobce a jeho právního zástupce.
9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že je žalobci kladeno za vinu, že jako provozovatel vozidla tovární značky BMW, registrační značky xxx nezajistil, aby ve dnech 8. 5. 2020 v 10:47 hodin a 15. 5. 2020 v 9:14 hodin v Praze 10, na Jižní spojce, ul. Průmyslové (směr centrum), byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Neznámý řidič jel v místě, kde je nevyšší dovolená rychlost 80 km/h rychlostí 94 km/h, resp. 98 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 14 km/h, resp. 18 km/h.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Veberová.

10. Součástí spisu jsou fotografie – výstupy z rychloměru zachycující žalobcovo vozidlo při vjezdech do měřeného úseku a výjezdech z měřeného úseku, přičemž fotografie zachycující výjezdy žalobcova vozidla z měřeného úseku obsahují mimo jiné rovněž GPS souřadnice xxx, xxx' xxx' xxx, dále údaj o vzdálenosti 1 163,6 m mezi kamerami nacházejícími se na začátku a konci měřeného úseku a údaj o intervalu, tj. době průjezdu měřeným úsekem. Dále je součástí spisu ověřovací list č. 8012-OL-70011-20 vydaný dne 16. 1. 2020, z něhož vyplývá, že rychlost byla měřena silničním radarovým rychloměrem CAMEA, typ UnicamVELOCITY3, výrobního čísla xxx, umístěným na Praze 10, na Jižní spojka - Průmyslová, směr centrum, přičemž místo ověření bylo Praha 10, Jižní spojka – Průmyslová, tři jízdní pruhy směr centrum a dále je v něm uvedeno, že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat v souladu správním úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti, konec platnosti ověření 15. 1. 2021. Součástí správního spisu je rovněž sdělení Policie ČR dne 10. 1. 2020, č. j. KRPA-14684-1/ČJ-2020-0000DI z něhož vyplývá, že Policie ČR, ve smyslu ustanovení § 79a zákona silničním provozu určila místa pro měření rychlosti Městskou policií hl. m. Prahy, přičemž seznam míst je přílohou sdělení. Seznam míst k měření rychlosti strážníky městské policie v bodě 95 obsahuje informaci o umístění měřiče rychlosti na Praze 10, Jižní spojka – Průmyslová, xxx mezi č. xxx a č. xxx.
11. Správní orgán I. stupně vyzval přípis ze dne 12. 11. 2020 žalobce jakožto provozovatele vozidla, aby podal vysvětlení k prověření došlých oznámení od Městské policie hl. m. Prahy o podezření ze spáchání přestupků, konkrétně sdělil údaje k určení totožnosti řidiče vozidla (jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého bydliště, popř. adresu pro doručování) v předemtných dobách. Zároveň byl ve výzvách poučen o tom, že nezjistí-li správní orgán I. stupně do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určité osobě, věc odloží a zahájí s provozovatelem řízení o přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu s tím, že stejně bude postupovat i v případě, že řízení o přestupku zastaví, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání přestupku prokázáno. Podáními doručenými správnímu orgánu I. stupně dne 18. 11. 2020 žalobce sdělil, že vozidlo musel řídit on. Správní orgán I. stupně proto dne 7. 1. 2021 vyzval žalobce o zahájení správního řízení ve věci přestupků dle § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu a ústním jednáním konaným dne 2. 2. 2021 s tím, že jeho účast na ústním jednání je nezbytně nutná a pokud se ve stanoveném termínu nedostaví, tak správní orgán řízení zastaví a zahájí řízení o přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, správní orgán I. stupně proto usnesením ze dne 2. 2. 2021 řízení ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu zastavil, neboť spáchání skutku nebylo obviněnému prokázáno. Dne 19. 2. 2021 podal žalobce prostřednictvím zmocněnce odvolání proti usnesení o zastavení řízení, které však žalovaný dne 12. 5. 2021 zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
12. Dne 2. 2. 2021 správní orgán I. stupně vyzval žalobce o zahájení správního řízení ve věci přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a předvolal ho k ústnímu jednání na den 3. 3. 2021. Dne 8. 2. 2021 zmocněnec žalobce Ing. M. J. nahlédl do celé spisové dokumentace a rovněž mu na jeho žádost byly vyhotoveny kopie této spisové dokumentace. Žalobce se k ústnímu jednání konanému dne 3. 3. 2021 sám, ani prostřednictvím svého zmocněnce nedostavil, a proto proběhlo v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky v nepřítomnosti žalobce. Při ústním jednání správní orgán I. stupně provedl dokazování, při kterém byla prohlížena fotodokumentace a dále čteny ověřovací list silničního rychloměru, stanovisko Policie ČR o místech, na kterých může Městská policie hl. m. Prahy měřit rychlost vozidel, záznam o lustraci vozidla žalobce a seznam umístění automatizovaných technických prostředků na území Hlavního města Prahy veřejně dostupný na webových stránkách xxx, správní orgán I. stupně dále rovněž uvedl další případné podklady rozhodnutí. Po provedení dokazování správní orgán I. stupně konstatoval, že provedeným dokazováním byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Veberová.

13. Rozhodnutím ze dne 30. 3. 2021 správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným z přestupků dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (skutkové okolnosti spáchání přestupků již byly popsány výše) a uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a důkazní prostředky včetně závěrů z nich vyvozených, dále zhodnotil splnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla a konstatoval a popsal naplnění znaků přestupku provozovatele vozidla a na závěr uvedl úvahy, které ho vedly ke stanovení výše uvedeného správního trestu.
14. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 26. 4. 2021 blanketní odvolání, které následně po výzvě správního orgánu I. stupně k odstranění nedostatků dne 5. 5. 2021 doplnil. V odvolání žalobce mimo jiné namítal nejednoznačné vymezení místa přestupků, neboť výrok prvostupňového rozhodnutí nabízí alternativu dvou ulic, ve kterých mělo dojít ke spáchání přestupků. Dále nepoužitelnost výstupu z měření z důvodu, že obecní policie nesplnila svou povinnost informovat veřejnost o zřízení automatického technického systému k měření rychlosti, přičemž v této souvislosti žalobce znevažoval věrohodnost zveřejnění informace na správním orgánem I. stupně odkazovaných webových stránkách ahaonline.cz. Rovněž namítal neprokázání délky měřeného úseku, ze které je následně vypočítána průměrná rychlost jízdy. Kromě toho také namítal, že ve spise je úsek měření stanoven mezi Jižní spojkou a ulicí Průmyslová, avšak pouze mezi sloupy veřejného osvětlení číslo xxx a xxx, přičemž v případě měření žalobce z ničeho nevyplývá, že by byl měřen právě mezi těmito dvěma sloupy, ani správní orgán I. stupně nic takového netvrdí a ani ve výroku prvostupňového rozhodnutí tak není vymezeno, což dle žalobce podporuje tezi, že výrok je nedostatečný pro nedostatečné vymezení místa.
15. Dne 19. 7. 2021 žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že výrok a odůvodnění v částech popisujících místo spáchání přestupků doplnil o GPS souřadnice a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a odvolací námitky žalobce, přičemž v souhrnu odvolacích námitek neuvedl námitku týkající se neprokázání měření rychlosti v úseku mezi sloupy veřejného osvětlení číslo xxx a xxx. K námitce, že veřejnost nebyla vyrozuměna o zřízení automatizovaného měřicího prostředku, žalovaný konstatoval, že výše uvedené informace jsou uvedeny na vícero webových stránkách, např. xxx, kde se nachází interaktivní mapa, kde lze daná místa spáchaných přestupků vyhledat a na základě uvedeného není třeba provádět další dokazování. K tomu navíc doplnil, že tato informace nemá vliv na spáchání přestupku jako takového. K námitce délky měřeného úseku, žalovaný konstatoval, že z fotografií spáchaných přestupků je zřejmé, že délka měřených úseků byla 1 163,6 m. Dále v souvislosti s touto námitkou poukázal na založený ověřovací list rychloměru, jenž je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost a ke zpochybnění jeho správnosti musí existovat konkrétní skutkové či právní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost. K námitce, že místo spáchaných přestupků nebylo dostatečně vymezeno, žalovaný konstatoval, že uvedení míst spáchaných přestupků „v *Praha 10, Jižní spojka, směr centrum od ulice Průmyslová*“ je zcela dostatečné pro výrokovou část napadeného rozhodnutí, přičemž ve spisovém materiálu v části fotodokumentace jsou zaznamenána místa včetně GPS souřadnic.
16. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba byla z části podána důvodně.
17. Žalobce v podané žalobě mimo jiné namítal, že žalovaný nevypořádal odvolací námitku, že nebylo prokázáno, že by obecní policie měřila v úseku, ve kterém jí bylo měření povoleno. V této souvislosti žalobce uvedl, že v odvolání namítal, že ze seznamu míst určených k měření, vydaného KŘP hl. m. Prahy, se podává, že obecní policie je mezi ulicí Jižní spojka a ulicí Průmyslová oprávněna měřit nikoliv v celé délce těchto ulic, nýbrž jen mezi sloupy xxx a xxx, avšak z ničeho

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Veberová.

nevyplývá, že by bylo měřeno právě a jen mezi těmito sloupy. Uvedenou námitku shledal soud jako důvodnou, neboť z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jako samostatnou námitku uvedl neprokázání měření rychlosti v přesně ohrazeném úseku, ve kterém bylo obecní policií měření rychlosti povoleno. Na shora uvedenou konkrétní námitku žalobce vznesenou v odvolání však žalovaný nikterak nereagoval a nevypořádal se s ní.

18. Na tomto místě je třeba uvést, že správní rozhodnutí musí splňovat předepsané náležitosti, a to jak formální, tak obsahové. Ty vycházejí z ustanovení § 68 správního řádu a představují je: výroková část, odůvodnění a poučení účastníků. Těžiště lze přitom spatřovat nejen ve výrokové části správního rozhodnutí, ale rovněž v jeho odůvodnění, jež má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Z odůvodnění jakéhokoli správního rozhodnutí tak musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Tyto důvody přitom musí být jasné a přesvědčivé.
19. Dle § 68 odst. 3 správního řádu je v odůvodnění správního orgánu nutno uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
20. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené (srovnej rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23).
21. Těmto zákonným požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí však odůvodnění napadeného rozhodnutí neodpovídá. Jestliže se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí se shora uvedenou odvolací námitkou žalobce vůbec nevypořádal, je nutno na takové rozhodnutí pohlížet jako na rozhodnutí v této části neúplné a tedy i nepřezkoumatelné. K tomu soud dodává, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi opakovaně judikoval, že jedním z důvodů, pro který může být rozhodnutí o odvolání považováno za nepřezkoumatelné, je situace, kdy se odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, či ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016 – 86).
22. V souvislosti se shora uvedenými náležitostmi správního rozhodnutí soud dále konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž řádně neodůvodnil provedenou změnu výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, když napadené rozhodnutí odůvodnění provedené změny prvostupňového rozhodnutí vůbec neobsahuje a GPS souřadnice jsou v něm zmiňovány pouze ve spojitosti s vypořádáním odvolací námitky nedostatečného vymezení místa přestupků, v rámci kterého je mimo jiné uvedeno „*ve spisovém materiálu v části fotodokumentace jsou zaznamenaná místa včetně GPS souřadnic*“. Rovněž toto pochybení činí napadené rozhodnutí z části nepřezkoumatelným. K tomu soud dodává, že na tomto závěru nemůže nic změnit ani vyjádření žalovaného k obsahu podané žaloby, ve kterém žalovaný rozvedl, své úvahy, kterého vedly k provedení změny výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným vyjádřením k podané žalobě. Obdobně konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, kde uvedl, že nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozбором právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti brojící proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění.
23. Ve vztahu k provedené změně výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí však zároveň nelze přisvědčit žalobcově námitce, že je změna výroku nezákonná, neboť žalovaný modifikoval skutkovou větu v rozsahu zpřesnění místa spáchání přestupku, aniž by však žalobce se změnou

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Veberová.

předmětu řízení neseznámil, a neumožnil mu se k ní vyjádřit dříve, než rozhodl. Předně soud konstatuje, že provedenou změnou výroku nedošlo ke změně předmětu řízení, jak tvrdí žalobce, neboť i po provedené změně výroku byla zachována totožnost skutků. V této souvislosti soud uvádí, že k vymezení předmětu řízení dochází podle § 78 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky v oznámení o zahájení řízení o přestupku (v posuzované věci vyrozumění o zahájení řízení o přestupku), které obsahuje prvotní popis skutku, o kterém bude rozhodováno. Současně je však nepochybné, že nelze očekávat, že popis skutku v oznámení o zahájení řízení o přestupku bude vyčerpávající, naopak lze předpokládat, že se popis skutku bude v průběhu řízení upřesňovat. Popis skutku však musí být zároveň v oznámení o zahájení přestupkového řízení natolik určitý, aby obviněnému bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit. Soud v této souvislosti poukazuje i na judikaturu Nejvyššího soudu k problematice totožnosti skutku v trestním právu (srov. např. usnesení ze dne 2. 2. 2011 sp. zn. 8 Tdo 78/2011), podle níž je totožnost skutku v trestním právu zachována za předpokladu, jestliže: „a) je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, b) je úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, c) jednání nebo následek (nebo obojí) jsou v případech uvedených pod písm. a) a b) alespoň částečně shodné, shoda ovšem musí být v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu; podstatnými z tohoto hlediska nejsou ty skutkové okolnosti, které charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu.“

24. V projednávané věci došlo oproti popisu skutků ve vyrozumění o zahájení řízení o přestupku v napadeném rozhodnutí pouze k upřesnění místa přestupků, další okolnosti spáchání přestupků však zůstaly nezměněné. S ohledem na uvedené má soud za to, že od počátku až do skončení přestupkového řízení bylo zřejmé, o jakých konkrétních jednáních žalobce je vedeno řízení a vydáno rozhodnutí a nejde tak o situaci, v níž by žalovaný opíral napadené rozhodnutí o jiné skutky, než je tomu u rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto žalovaný nepochybil, pokud místo přestupků zformuloval přesněji. Nadto soud dodává, že po celou dobu vedení správního řízení byly ve správním spise obsaženy záznamy o přestupku, ve kterých jsou předmětné GPS souřadnice uvedeny, a se kterými se zmocněnec žalobce seznámil při svém nahlížení do spisové dokumentace dne 8. 2. 2021, resp. se s nimi mohl seznámit opětovně i později, neboť mu při nahlížení byly na jeho žádost vyhotoveny kopie celé spisové dokumentace. Z uvedeného důvodu nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že doplněním souřadnic do výroku napadeného rozhodnutí bylo zasaženo do jeho práva na obhajobu. S ohledem na uvedené je dle soudu námitka nezákonnosti změny výroku z důvodu předchozího neseznámení žalobce s ní nedůvodná.
25. Žalobce dále namítal nesprávné vypořádání odvolací námitky týkající se nezveřejnění informace o zřízení automatického rychloměru, a to jednak z důvodu, že se žalovaný nevypořádal s jeho tvrzením, že zveřejnění informace o zřízení automatického rychloměru na webových stránkách bulvárního deníku Aha nelze považovat za vhodný způsob zveřejnění, a dále z důvodu, že žalovaný odkazoval na zveřejnění informace o zřízení automatického rychloměru na webových stránkách dopravninfo.cz, aniž by však obsah odkazovaných stránek zachytil a provedl k důkazu.
26. Soud shledal shora uvedenou námitku částečně důvodnou, neboť přisvědčil žalobci, že závěr žalovaného o tom, že informace o zřízení stálého automatického technického systému v místě měření byla v daném případě vhodným způsobem uveřejněna, neboť uvedená informace je uvedena na vícero webových stránkách, např. xxx, není důkazně podložen, jelikož žalovaný obsah odkazovaných stránek nezachytil a správní spis tak neobsahuje zachycený obsah stránek, ze kterého by bylo možno ověřit, jaké informace se na odkazovaných stránkách v době spáchání přestupků nacházely. V této souvislosti žalobce správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019 – 35, ve kterém Nejvyšší správní soud ve vztahu k dokazování obsahem webových stránek uvedl: „Pokud je prováděno dokazování webovými stránkami, je nezbytné, aby jejich stav byl odpovídajícím způsobem zachycen (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016 -30). Nutnost relevantním způsobem zachytit obsah webové stránky k rozhodnému okamžiku vyplývá především z proměnlivosti webových stránek v čase (k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Veberová.

1 As 30/2009 -70, ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 -58, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016 -30, ze dne 20. 3. 2019, č. j. 9 As 421/2018 -30, či ze dne 11. 10. 2019, č. j. 2 As 80/2018 -35). Pokud krajský soud žádným způsobem nezaznamenal obsah webových stránek, není Nejvyšší správní soud schopen ověřit, jaké informace se na webových stránkách v daném okamžiku nacházely.“ a dále „Přestože lze obecně konstatovat, že uveřejnění informace na webových stránkách obce je možné považovat za vhodný a dostatečný způsob uveřejnění ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, jak vyplývá také z rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 -41, je nutné zdůraznit, že z hlediska splnění podmínek § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je relevantní obsah webových stránek pouze v určitém čase, a to konkrétně k okamžiku spáchání přestupku, respektive správního deliktu. S ohledem na výše uvedenou proměnlivost webových stránek v čase není informace získaná provedením důkazu později zachyceného stavu webových stránek s to sama o sobě způsobila osvědčit naplnění povinnosti obecní policie dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, neboť neprokazuje, že došlo k uveřejnění informace před spácháním přestupku. Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020 -47, který se zabýval obdobnou situací co do aktuálnosti znění webových stránek jako v nyní posuzovaném případě. Srov. průměrně rovněž rozsudek tohoto soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019 -39.“ S ohledem na uvedené soud konstatuje, že žalovaný pochybil, pokud svůj závěr o zveřejnění informace o zřízení automatického rychloměru založil pouze na odkazu na webové stránky dopravniinfo.cz, aniž by však obsah odkazovaných stránek zachytil, zachycený obsah stránek založil do správního spisu a provedl ho k důkazu.

27. V souvislosti s touto námitkou však soud naopak nepřisvědčil tvrzení žalobce, že žalovaný pochybil, pokud se nevypořádal s jeho tvrzením, že zveřejnění informace o zřízení automatického rychloměru na webových stránkách bulvárního deníku Aha nelze považovat za vhodný způsob zveřejnění. Soud konstatuje, že žalobce uvedené tvrzení uvedl ve vztahu ke své odvolací námitce, že obecní policie nesplnila svou povinnost informovat veřejnost o zřízení automatického technického systému k měření rychlosti, kdy jím chtěl znevěrohodnit závěr správního orgánu I. stupně o tom, že byla informace o zřízení automatického rychloměru vhodným způsobem uveřejněna. Z uvedeno je tedy zřejmé, že předmětem odvolací námitky bylo, zda byla veřejnost vyrozuměna o zřízení automatizovaného měřicího prostředku, přičemž dle soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí předmět odvolací námitky vypořádal, když konstatoval, že výše uvedené informace jsou uvedeny na vícero webových stránkách, např. xxx, a již nebylo jeho povinností reagovat rovněž na shora uvedené dílčí tvrzení žalobce. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „Povinnost posoudit všechny žalobní námitky totiž neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem bylo vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, což se stalo.“ Citovaný závěr se sice týká smyslu povinnosti posoudit všechny žalobní námitky soudem, dle názoru soudu je však tento závěr použitelný rovněž pro povinnost odvolacího orgánu posoudit všechny odvolací námitky.
28. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že v posuzované věci bylo měřeno úsekovým rychloměrem, aniž by byla prokázána délka měřeného úseku s tím, že ověřovací list rychloměru osvědčuje pouze technickou funkčnost rychloměru a z fotografií ani z ověřovacího listu se nepodává, že by délka měřeného úseku byla 1 163,6 metrů, ale pouze potvrzují, že do rychloměru byl tento údaj zadán. Soud v souvislosti s touto námitkou uvádí, že obdobnou námitkou (uplatněnou tímž právním zástupcem) se již zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 24. 3. 2023, č. j. 4 A 43/2021- 54, ve kterém v bodě 27 k této námitce uvedl: „Žalovaným označená judikatura je ke dané námitce relevantní, NSS se zde totiž vyjádřil k důkaznímu standardu v obdobných věcech, v rozsudku ze dne 15. 8. 2019 č. j. 10 As 36/2019-35 konkrétně uvedl: „NSS zdůrazňuje, že pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán

dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. “ K tomu lze odkázat rovněž na rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2011, č.j. 7 As 18/2011-54 a ze dne 24. 2. 2016, 6 As 50/2015-38. Pokud je považováno za dostačující k prokázání překročení nejvyšší dovolené rychlosti vycházet z ověřovacího listu rychloměru a výstupu z něj pocházejícího zachycujícího konkrétní měření (tj. fotodokumentace), je třeba považovat za prokázanou též délku měřeného úseku, neboť bez tohoto vstupního údaje by nebylo vůbec možné rychlost změřit. Na příslušné fotodokumentaci je pak patrné místo, od kterého měření počalo (vyjezd), dále místo ukončení měření včetně GPS souřadnic a čísla rychloměru, dále je zde uvedena délka měřeného úseku (2290 m), doba jízdy (1:32.459), průměrná naměřená rychlost vozidla (89 km/h). Měření přitom bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Na základě těchto údajů nevznikají pochyby o správnosti provedeného měření rychlosti, které bylo provedeno automaticky rychloměrem (tj. aniž by určitá osoba délku měřeného úseku manuálně nastavovala), který byl k takovému použití oficiálně schválen. Nelze tak považovat za důvodnou námitku zpochybňující správnost délky měřeného úseku, další dokazování k této věci (např. kalibračním listem) by bylo nadbytečné. K tomu soud doplňuje, že ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013 - 35, ze dne 27. 9. 2016, č.j. 1 As 101/2016 – 77 či ze dne 24. 4. 2019 č.j. 2 As 116/2018-51), je-li ověřovací list vydán subjektem k tomu oprávněným v souladu se zákonem a podzákonnými předpisy, není důvod o správnosti ověřovacího listu pochybovat. Ke zpochybnění správnosti ověřovacího listu musí existovat konkrétní skutkové či právní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost. Žalobce v tomto případě žádné takové důvody neuvedl. Zpochybnil sice, že by Český metrologický institut byl oprávněn k ověřování vzdálenosti, nikoli však, že by byl oprávněn k ověření rychloměru jako takového, v daném případě pak Český metrologický institut samotné ověřování vzdálenosti neprováděl. S ohledem na výše uvedené soud neprováděl dokazování vzorem kalibračního listu předloženým žalobcem, který se navíc týká zcela jiného měřícího zařízení.“

29. S ohledem na shora citovaný rozsudek Městského soudu v Praze, jehož závěry v této otázce na nyní projednávanou věc plně dopadají a s nimiž zdejší soud zcela souhlasí, nemohla uvedená námitka obstát. Taktéž v posuzované věci jsou součástí správního spisu oznámení o přestupku, záznamy o přestupku obsahující fotografie měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru, na základě kterých nevznikají pochyby o správnosti provedeného měření rychlosti včetně správnosti údaje o délce měřeného úseku, přičemž měření bylo provedeno automaticky ověřeným rychloměrem, kdy žalobce neuvedl žádné skutkové či právní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o správnosti ověřovacího listu použitého silničního radarového rychloměru. S ohledem na uvedené je námitka neprokázání délky měřeného úseku nedůvodná.
30. Návrh žalobce na naprostou anonymizaci rozhodnutí pak soud nepovažuje za žalobní námitku, neboť daný návrh se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo, a tedy ani předmětu tohoto řízení. Soud má za to, že tento návrh, resp. nesouhlas je určen Nejvyššímu správnímu soudu a soud se k němu proto nebude vyjadřovat.
31. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.) a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
32. V dalším řízení bude na žalovaném správním orgánu, aby se v intencích shora uvedeného řádně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a řádně tak zdůvodnil závěry o tom, že v daném případě obecní policie vhodným způsobem uveřejnila informaci o zřízení stálého automatického technického systému v místě měření a dále o tom, že v daném případě bylo provedeno měření obecní policií v úseku, ve kterém je oprávněna rychlost měřit, a veškeré své úvahy a závěry řádně podložil odpovídajícími podklady.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu příslušní právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému

žalovanému. Náklady řízení představují v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby ve výši 3 000 Kč a odměnu právního zastoupení žalobce, spočívající v odměně za 2 úkony (§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu – žaloba), právní služby v částce 3 100 Kč za 1 úkon, celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za 1 úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Právní zástupce žalobce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci celkem částku 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. května 2023

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Veberová.